

først afsiges efter den grundige Prøvelse, som finder Sted, naar Sagen behandles efter de for Straffesager gældende Procesregler, og paa den anden Side *Samfundet*, idet man opnaar saa stor Retsbeskyttelse og Sikkerhed overfor Sædelighedsforbrydere, som det overhovedet paa nuværende Tidspunkt er muligt, fordi vedkommende Domstol kan gribe ind efter Straffeprocessens Regler. Det af Ministeren forelagte Lovforslag vil derimod efter Mindretallets Formening aabne Mulighed for administrativ Vilkaarlighed og Uretfærdighed overfor blot mistænkte *Borgere* og paa den anden Side ikke yde *Samfundet* tilstrækkelig Beskyttelse mod de virkelige og farlige Forbrydere.

Dertil kommer, at Mindretallet nærer meget stærk Tvivl om, hvorvidt man overhovedet ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger, vil kunne opnaa den af Ministeren tilsigtede Virkning overfor Personer, som allerede er dømt som fuldt tilregnelige. Desuden mener man, at Lovforslaget paa andre Omraader er for vidtgaende, for saa vidt det er Meningen ogsaa at lade det omfatte Personer, som aldrig nogen Sinde har forbrudt sig.

Endelig maa det fremhæves, at man med en saadan Lovgivning ved Siden af vor Straffelovgivning — nuværende eller fremtidige — let vil kunne komme til ganske urimelige Resultater, idet en Person f. Eks. under en Straffesag af Underretten dømmes som fuldt tilregnelig, medens Landsretten, naar Straffen er udstaaet, og en ny Sag om Umyndiggørelse anlægges af det offentlige, eventuelt vil kunne dømme ham til at tages i Forvaring som værende Psykopat. Det vil altsaa, selv om Domstolene selvfølgelig og med Rette vil bestræbe sig for ikke at komme til slige Resultater, kunne hændes, at en Person vil kunne blive behandlet og dømt baade som tilregnelig og utilregnelig.

Mindretallet anser derfor det stillede Ændringsforslag, i Modsætning til Ministerens Forslag, som en naturlig Overgang til den nye Straffelov.

Mindretallet anerkender de i Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 indeholdte Regler, hvorefter det bl. a. fastslaas, at Frihedsberøvelse kun kan ske efter en Domstols Kendelse, som en Forbedring af Lovforslaget, men anser dem ikke for tilstrækkelige, idet hele den civile Procesordning ikke er, og efter sin Natur ikke kan være, tilstrækkelig betryggende ved Afgørelsen af de omhandlede, dybt indgribende, Forhold.

Saafrømt det af Mindretallet under Nr. 3 stillede Ændringsforslag skulde blive forkastet, foreslaar Mindretallet subsidiært Ændringsforslag Nr. 4, hvorefter Loven tidsbegrænses. Derved opnaas, at det meget omfattende Spørgsmaal: — Umyndiggørelse af en Person alene i personlig Henseende og om Samfundets Beføjelse til, bortset fra Strafhaandhævelse, at foretage Frihedsberøvelse af helt eller delvis utilregnelige Personer —, af hvilket nærværende Lovforslag efter alles Mening kun udgør en meget begrænset Del, tages op til Prøvelse af Lovgivningsmagten. Dette bør nemlig ikke ske ved en Lejlighedslov som den forelagte, men først, naar der har været Tid til at foretage en mere alsidig og indgaende Drøftelse af hele dette Spørgsmaal.

Ændringsforslag.

Af et *Flertal* (Harald Jensen, Helga Larsen, Johannes Lou, Elna Munch, Gerhard Nielsen, Pürschel, Hans Rasmussen, Sneum, Trier og Zahle), subsidiært tiltraadt af *Mindretallet under Nr. 3*.

1) I Linie 3 indføjes efter Ordet „Brandstiftelse“ Ordene: „eller anden almenfarlig Forbrydelse“.

2) Til Lovforslaget føjes et nyt Stykke, saalydende:

„Hvis det ved Umyndiggørelsen er Hensigten, at den umyndiggjorte skal underkastes Frihedsberøvelse, Tvangsindlæggelse eller Tilbageholdelse, maa Hjemmel hertil gives i selve Retsdekretet. Rejses der først